

Κάλλιστος Γουέαρ: Ο κορυφαίος θεολόγος της Ορθοδοξίας ομιλεί στον «Ε.Κ.»

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

ΒΟΣΤΩΝΗ. Ο Μητροπολίτης Κάλλιστος Γουέαρ από την Οξφόρδη της Μεγάλης Βρετανίας είναι από τους πλέον κορυφαίους Ορθόδοξους συγγραφείς και θεολόγους της εποχής μας. Γνώρισε την Ορθοδοξία στην ηλικία των 17 ετών στο Λονδίνο όταν εντελώς τυχαία μπήκε σε μία Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία έτυχε να τελεί ιερή αγρυπνία και αμέσως κάτι σκίρτησε μέσα στην καρδιά του και είπε καθ' εαυτόν «αυτό είναι το σπίτι μου, εδώ ανήκω», όπως είπε χαρακτηριστικά σε πρόσφατη συνέντευξή του στον «Εθνικό Κήρυκα» στη Βοστώνη όπου μίλησε σε συνέδριο.

Η λατρεία, η μυστική παράδοση και ιδιαίτερα η προσευχή τον προσέλκυσαν. Επί έξι χρόνια αναζήτησε, έμαθε, διάβασε, πληροφορήθηκε και μεταστράφηκε στην Ορθοδοξία, κι από τότε είναι η πλέον γνώριμη και έγκυρη φωνή της Ορθοδοξίας στη Δύση.

Όταν τον ρωτήσαμε «ποιες κατά τη γνώμη σας είναι μερικές από τις πιο σοβαρές προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η Ορθόδοξη Εκκλησία;», είπε ότι «είμαστε

διαιρεμένοι σε τόσες πολλές διαφορετικές δικαιοδοσίες, έχουμε τόσους πολλούς Ορθόδοξους Επισκόπους στην ίδια πόλη και εάν μπορούσαμε να είμαστε πιο στενά συνδεδεμένοι θα είχαμε μεγαλύτερη επιρροή».

Στην επισήμανση ότι «ομιλείτε για το θέμα της Διασποράς και ποιος κατά τη γνώμη σας θα ήταν ένας πρακτικός τρόπος επίλυσής του;», είπε, χαμογελώντας, πως, «εάν είχα μία και ξεκάθαρη απάντηση σ' αυτή την ερώτηση τότε θα μπορούσατε να με κάνετε αμέσως Πατριάρχη της Δύσης» και συμπλήρωσε «δεν νομίζω πως αυτή τη στιγμή υπάρχει μία ολοκληρωμένη λύση. Αλλά το πρώτο βήμα έχει γίνει με τις Συνελεύσεις των επισκόπων, οι οποίες πρέπει να αναπτυχθούν, να τους δοθεί μεγαλύτερη εξουσία κι αυτό νομίζω ότι είναι το καλύτερο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε αυτή τη στιγμή».

Στην επισήμανση ότι οι Επισκοπικές Συνελεύσεις δεν είναι Σύνοδοι και αν θα πρέπει να γίνεται η διάκριση, είπε «ναι, επί του παρόντος έχουμε αυτές τις διορθώδεις Συνελεύσεις αλλά με την κανονική έννοια του όρου δεν είναι Σύνοδοι, αλλά πρέπει να εργασθούμε προς την κατεύθυνση αυτή».

Αναφορικά με τη διακονία των γυναικών στην Εκκλησία, όταν τον ρωτήσαμε αν νομίζει ότι είναι πρακτικό να επιστρέψουμε στην αρχαία παράδοση της Εκκλησίας που υπήρχαν οι Διακόνισσες, ο Μητροπολίτης Κάλλιστος είπε «σίγουρα θα καλωσόριζα την αναβίωση του βαθμού των Διακονισσών ο οποίος επίσημα δεν καταργήθηκε ποτέ».

Η βασική τους λειτουργία στην πρώτη Εκκλησία ήταν να βοηθούν στο βάπτισμα των ενηλίκων προσήλυτων γυναικών κι όταν εξασθένησε το βάπτισμα των ενηλίκων οι Διακόνισσες βαθμηδόν εξαφανίσθηκαν. Αλλά εάν αναβιώσουμε τον Βαθμό των Διακονισσών σήμερα θα μπορούσαμε να τις δώσουμε καινούργιες και

διαφορετικές υπηρεσίες. Μπορούν να βοηθούν στο διδακτικό έργο της Εκκλησίας ή να ομιλούν και να κηρύττουν στις εκκλησίες».

Στην ερώτηση «μπορούμε να μιλούμε για χειροτονία των Διακονισσών αφού η 'χειροτονία' τους γινόταν μέσα στο Ιερό Βήμα κατά την ώρα τέλεσης της Θείας Ευχαριστίας;», ο Μητροπολίτης και καθηγητής της Οξφόρδης Κάλλιστος Γουέαρ, είπε πως «νομίζω ότι θα πρέπει να ξαναμελετήσουμε το όλο θέμα των Διακονισσών διότι δεν θεωρούντο το ίδιο αναγκαστικά παντού στην πρώτη Εκκλησία». Τόνισε, πως «ναι, σε μερικά μέρη στη Χριστιανική Ανατολή λάμβαναν χειροτονία η οποία ήταν πολύ όμοια με εκείνη του Διακόνου οπότε αυτό θα σήμαινε ότι θα μπορούσαμε σίγουρα να τις θεωρούσαμε ως χειροτονημένα πρόσωπα. Από την άλλη μεριά, στη Δύση δεν νομίζω ότι θεωρούντο το ίδιο, δηλαδή δεν θεωρούντο χειροτονημένα πρόσωπα» και συμπλήρωσε πως «αυτό που χρειάζεται στην Ορθόδοξη Εκκλησία σήμερα είναι μία λεπτομερής συζήτηση της σημασίας της διακονίας των Διακονισσών και το πώς θα καταλάβουμε αυτόν τον ρόλο δεν είναι η ερώτηση της αναβίωσης του βαθμού των Διακονισσών, αλλά τι είναι αυτό που αναβιώνουμε».

Ο Μητροπολίτης Κάλλιστος είπε επίσης πως «πρέπει να ανανεώσουμε τον βαθμό του Διακόνου για τους άντρες γιατί για τους περισσότερους άντρες που χειροτονούνται Διάκονοι είναι απλώς ένα σκαλί για την Ιεροσύνη. Νομίζω λοιπόν ότι θα πρέπει να δούμε λεπτομερώς τον ρόλο του Διακονικού για αμφοτέρους τους άντρες και τις γυναίκες στην Εκκλησία σήμερα».

Στην ερώτηση «τι απέγινε τελικά η Οικουμενική Κίνηση, μήπως πέθανε;», είπε, πως «δεν νομίζω ότι πέθανε, αλλά κουράστηκε. Από την άλλη μεριά, ο Χριστός στο τελευταίο Δείπνο προσευχήθηκε για την ενότητα των Αποστόλων Του και είναι αναμφίβολα η προσευχή του Χριστού πως πρέπει να είμαστε όλοι ένα. Κι έτσι όταν επιδιόμαστε σε συνομιλίες για την ενότητα, ενεργούμε υπακούοντες στον Χριστό κι αυτό δεν σημαίνει ότι κάνουμε κανέναν συμβιβασμό. Πρέπει να παραμείνουμε πιστοί στην πληρότητα της Ορθόδοξης Πίστης, αλλά πρέπει να είμαστε έτοιμοι να μοιραστούμε αυτή την πίστη με τους άλλους. Οχι μόνο να τους πούμε τι πιστεύουμε, αλλά να τους ακούσουμε κιόλας και να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τι είναι τα προβλήματά τους και τι οι ελπίδες τους».

Όταν τον ρωτήσαμε «τι σας προσέλκυσε στην Ορθοδοξία;», είπε, πως «το πρώτο πράγμα ήταν η Ορθόδοξη λατρεία. Η πρώτη μου επαφή με την Ορθοδοξία έγινε όταν ήμουν 17 ετών μέσα σ' έναν ρωσικό ναό στο Λονδίνο όπου έτυχε να έχουν αγρυπνία. Αμέσως αισθάνθηκα ότι κάτι μου μίλησε στην καρδιά μου, πως τούτο είναι το σπίτι μου. Περίμενα έξι χρόνια προτού γίνω Ορθόδοξος. Εκείνη την εποχή οι Ορθόδοξοι στην Αγγλία ήταν οι παλαιοί μετανάστες από την Ελλάδα, την Κύπρο,

τη Ρωσία και οι Ορθόδοξοι κληρικοί συνήθως έλεγαν πως δεν είμαστε Εκκλησία για τους Αγγλους, είμαστε για να φροντίζουμε τους Έλληνες και τους Ρώσους, αλλά βαθμηδόν με αποδέχθηκαν». Είπε ακόμα, πως «ήταν αυτό το αίσθημα που με κυριεύσε τη στιγμή εκείνη της ιερής αγρυπνίας και αργότερα το διακήρυξα πως η λατρεία της Εκκλησίας είναι ο ουρανός στη γη».

Όταν τον ρωτήσαμε «τι σημαίνει ο Ελληνισμός για σας;», είπε, «κατ' αρχήν η παράδοση του προχριστιανικού Ελληνισμού που είναι η παράδοση των Ελλήνων φιλοσόφων. Αγαπώ ιδιαίτερα τον Πλάτωνα και την ελληνική ποίηση. Αλλά αυτή η παράδοση κατόπιν υιοθετήθηκε από τους Έλληνες Πατέρες οι οποίοι βάφτισαν τον Ελληνισμό και τον έκαναν βαθιά Χριστιανικό και έτσι εκτιμώ τον Χριστιανικό Ελληνισμό. Σπούδασα τον ειδωλολατρικό Ελληνισμό στο πανεπιστήμιο όταν έκανα Κλασικές Σπουδές, αλλά κατόπιν όταν πήγα στη Θεολογία είδα ότι μέσα στον Χριστιανισμό έχουμε την εκπλήρωση και το αποκορύφωμα του Ελληνισμού».

Στην ερώτηση τι είναι θάνατος, είπε, «με την θεατή έννοια είναι ο χωρισμός σώματος και ψυχής κι αυτό είναι κάτι αντίθετο με την πρόθεση του Θεού. Είναι το αποτέλεσμα της πτώσης, γι' αυτό ως Χριστιανοί προσβλέπουμε πέρα από τον θάνατο στην ανάσταση των νεκρών εν τη εσχάτη ημέρα. Έτσι ο θάνατος δεν πρέπει να θεωρείται ως ένα τέλος, αλλά ως μία αρχή» και συμπλήρωσε πως «ο θάνατος είναι η αρχή μία πλουσιότερης και πληρέστερης ζωής με τον Χριστό».

Όταν τον ρωτήσαμε «φοβάστε τον θάνατο;», απάντησε: «φυσικά και φοβάμαι τον θάνατο είναι ανθρώπινο να φοβάσαι τον θάνατο και καταλαβαίνουμε τόσο λίγα γύρω από αυτόν. Φοβόμαστε το άγνωστο και φοβάμαι τον θάνατο διότι γνωρίζω ότι είμαι αμαρτωλός άνθρωπος και δεν είμαι έτοιμος να εισέλθω στην παρουσία του Χριστού. Αλλά συνάμα προσδοκώ τον θάνατο με ελπίδα. Πιστεύω ότι η συνάφειά μας με τον Χριστό έπειτα από αυτή τη ζωή θα συνεχιστεί με πλουσιότερη και πληρέστερη μορφή».

Στην ερώτηση τι είναι κόλαση και τι ο παράδεισος, είπε πως «όταν ομιλούμε για τιμωρία εν τη εσχάτη ημέρα δεν είναι ο Θεός που τιμωρεί. Έχουμε δημιουργηθεί κατ' εικόνα Θεού. Βρίσκομε τη χαρά και την ανθρώπινη πληρότητά μας αγαπώντας τον Θεό και αγαπώντας τους συνανθρώπους μας. Αλλά ο Θεός δεν μας βιάζει.

Όταν μιλούμε για κόλαση αυτό σημαίνει άρνηση του Θεού, δεν μας βάζει ο Θεός στην κόλαση αλλά εμείς βάζουμε τους εαυτούς μας αρνούμενοι να αγαπούμε τον Θεό. Παράδεισος είναι να αγαπούμε τον Θεό»

από τον Εθνικό Κήρυκα, του Θεόδωρου Καλμούκου

Πηγή: amen.gr